

Nagy Gábor

Búcsúének Nagy Andrásnak

„Minden archetípus-vércsöpp, nem hazúdom,
benned hazaér majd az egyigaz úton.”
(Nagy László: *Kísérőének fiának*)

Eltúntél, mint szürke szamár a ködben,
se szó, se beszéd. Ez cserbenhagyás,
barátom, nem lép öröködbe,
csak szélütött, bevérzett hallgatás.

Voltál a hajlíthatatlan gerinc,
s kidöltél, mint villám-sújtotta tölgy.
Ismerősöd volt somfa, kikerics,
röptérel tudad, héja-e vagy ölyv.

Lappangva virultál, kerülve
minden dicsfényt, mint a kecskefejtő,
voltál az esthajnal lidérce,
nappali holddal ébredő.

Nem távlat – az *egyigaz* nyugözött,
a tiszta vonalvezetés;
hogy fesztvolságnyt kötődj,
nem kellett kényszer, késztetés.

Eső mosta szőlőszemhez hasonló
volt a szemed. Ahogy oszlik a pára,
úgy ragyog egyre jobban a Somló
bazalt édesanyádra, apádra.

És majd megbékélek veled,
kiegyezem a haláloddal.
Ily otthonos úgylis csak a menny lehet,
mint az iszkázi udvar.

Vagy menny-pokol közt a fedélköz.
A kitépelt infúzió.
Archetípusos vércsöpp.
Halál, halál. Halálos dáridó.